

fter til ikke at forstyrre Sagen, faa anfer jeg det for at være meget unyttigt. Men jeg maa tilføje, at det interesserer mig ikke heller, at Ministeriet gaar bort, førend jeg veed, hvad der kommer iftedet, hvis Nogen forud kunde fige mig det; thi ſkulde vi f. Ex. kunne refletere, at der kom et Ministerium af dem, ſom vi have levet under i mange Aar, og ſom ſtyrede Landet i vore værſte Ulykkesdage, vilde jeg næften hellere beholde det, vi have, end have et ſaadant nyt; men det blander jeg mig ikke i, og det vilde ogſaa være ganſke unyttigt, da jeg ſtaar ſaa ene, jeg indlader mig kun paa at ſtemme for Sagerne, ſaaledes ſom de ligge for, og ſaaledes ſom jeg ſynes om dem, derimod indlader jeg mig ikke paa diſſe andre høiere Henſyn. Det er jo en anden Sag med de Herrer, der ſtyre Tingene her; at de have Die for de Ting og Beſtræbelſer i ſaa Henſeende, det kan jeg finde ganſke rimeligt fra deres Standpunkt. Jeg tror iøvrigt, at det var klogere at lade være at være ſaa aaben. (Ubruydſe af Berg.) Det ærede Medlem tager feil, naar han ſiger, at jeg gjør Noget i ſaa Henſeende, nei, det ærede Medlem talte før om det, og jeg taler kun om, hvad han udtalte her i Thinget om diſſe gode Naad til Ministeriet (Berg: Det er af Venſtab for Conſeilspræſidenten!), ſaa, det er af Venſtab for Conſeilspræſidenten! — men det er Noget der maatte kan have ſtabelige Følger, maatte den ſtabelige Tjøge, at vi ikke blive af med Conſeilspræſidenten ſaa tidlig ſom ellers. Jeg taler nemlig her fra det ærede Medlems Standpunkt, ſom aabent har udtalt, at han ønskede, at vi kunde faae en ny Regjering, og ſaa ſiger jeg, at jeg tror ſnarere, at Ministeriet gaar, naar vi navnlig kunde blive enige med Landsthinget. Jeg har glædet mig ved idag at høre den høitærede Conſeilspræſident beſtemt udtale, at, derſom Folkethinget og Landsthinget kunde blive enige om en Finantslov, vilde han ikke være til Hinder derfor. Alſaa, mine Herrer, forekommer det mig, at der maatte være dobbelt Opfordring for dem, der have ønsket dette Ministerium fjernet, til at ſøge at komme overens med Landsthinget. Saaledes har jeg ogſaa opfattet Stillingen, og det forekommer mig, at det er ſtafæftet ved denne Uttring fra den høitærede Conſeilspræſident. Diſſe Bemærkninger har jeg været nødfaget til at fremkomme med, for at man ikke med Sandheds Skin ſhal kunne komme med den Slags Uttringer, ſom blev tilraabt mig igaar derovre fra; det er mig ubekjendt, fra hvilken Folkethingſmand det var, men jeg ſiger det, for at man ſenere kan betegne de fremkomne Inſinuationer med det Navn, de fortjene, andekteds, thi her i Salen har man ikke Lov dertil. Derfor har jeg været nødt til at udtale dette, og tillige at give en Forklaring af min Sver for at tilveiebringe en Overenſkomſt. Den er begrundet dert, at jeg, naar Overenſkomſt ikke kommer tilſtede, frygter for, at der kommer en

baarligere Tilſtand tilſtede for Demokratiet i Landet i det Hele, end der vilde komme, naar Overenſkomſt tilveiebragtes, og alene dette er det, der for mig ſtaar ſom ledende ved denne min Optraeden.

Solſtein-Ledreborg: Ja, Beſtræbelſer for Overenſkomſt ere viſt Noget, ſom ikke møder principiel Modſtand hos Nogen her i Salen. Der er viſt Ingen, der ikke gjerne vil Overenſkomſt, men det kommer an paa, hvorledes en ſaadan kan naaes, og ved hvilke Midler og til hvilket Reſultat det kan føre. Jeg tror derfor ogſaa, at de Beſtræbelſer for Overenſkomſt, ſom have været gjorte her i Salen, ikke bør betegnes paa en ſaa haard eller ubillig Maade, ſom det ærede Medlem (Winther) nu klagede over var ſket, og jeg tror, de vare ledede af de beſte Henſigter og af den Overbeviſning, at ad den Vej naaede man længſt. Men jeg tror, at det ikke deſto mindre maa bero paa et Feilſyn paa de Spørgsmaal, der ligge for, naar det fra en Side, og ſærligt fra dem, der meſt har ſøgt at virke for Overenſkomſt her i Mødet idag, er udtalt, at de Spørgsmaal, der ſkulle de to Thing ad, og ſom der ſtrides om mellem Regjeringen og os, ere ſmaa ubetydelige Spørgsmaal, ſom det vilde være let at rydde af veien. Jeg tror, det er urigtigt, naar man ſer paa ſelve Spørgsmaalene og erindrer, at det er Spørgsmaal, der have ligget for i en Række af Aar og have været Gjenſtand for Kamp i mange Ader. Paa den Side af Sagen ſhal jeg dog lægge mindre Vægt, idet jeg tror, at den ærede Ordfører (Berg) har ſaa hyppigt paaviſt diſſe Spørgsmaals Betydning, og til en Gjentagelſe deraf følger jeg mig ſelvſølgelig ikke kalbet. Jeg tror, at, naar man vil bedømme diſſe Spørgsmaals og hele den Strids Betydning, der nu er fremfaldt fra Regjeringens Side, og de Beſtræbelſer for Overenſkomſt, der ere fremkomne fra anden Side, er det ſørſt og fremmeſt af Vigtighed, at man ikke glemmer, hvad der ligger forud i de Aar, der ere gaaede, og ſom har ført den Konflikt med fig, der nu ſynes at ſtulle komme. Man maa ikke glemme, at hvad der her ſter, er ikke fremkommet ſom Følge af det ſidſte Halvaars Forhandlinger eller af de ſidſte Folkethingſmaal, men det er den nødvendige Frugt af den Politik, der er ført fra Regjeringens Side gjennem en Række af Aar, jeg kan navnlig ſige, ſiden 1877. I 1877 vide de ærede Medlemmer, at Folkethinget, oprørt, om jeg ſaa maa ſige, eller krænkert ved den Maade, hvorpaa Regjeringen var traadt op, baade i Sommeren efter de nye Valg, der gif Regjeringen beſtemt imod, og paa forſjellige Omraader, Adminiſtrationen vedrørende, Winteren igjennem, og endelig med Henſyn til Forſvarsſagen, ſom den havde ledet paa en Maade, der vakte Misnøje, ikke blot blandt Regjeringens Venner, men i langt videre Kredſe — at Folkethinget in-